

Χάουαρντ ΜακΚόρντ (1932)

DOGA

Ήρθες κοντά μου
γνωρίζοντας τὰ πράγματα πὸν χάσαμε
καὶ θύξαι τὸ πρόσωπο
τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος
σὺ πρὸς αὐτό σου.

Εἴμαστε ἡ ἱστορία ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου
καὶ σὺ μαγικό μας ἔργο
γλιστροῦμε πάνω στὸν καιρὸ
πὸν χάθηκε μίς στήν Ἑδέμ.

Δὲν ἔχουμε πιά σπονδαίους γόβους.

NOTE ON BONE

using the old characters,
Shang dynasty and back

Begin with kua, a skeleton, bone without flesh 𠄎
By extension the verb is to disarticulate, be broken.
Let it merge with the sign for mouth
and it is called conformatidn, wry mouth: 𠄎
Call it ling. The shape represents a bone extracted
from a skeleton, a fraction, a remainder.
It is the symbol for arithmetic and forms pieh,
to divide, to distinguish, composed of 𠄎 and
𠄎, a knife.

Take bones fallen to pieces, cut by a stroke 𠄎
Disjunction, death, misfortune, evil, dust.
It forms ssu, to die 𠄎𠄎
Dissolution of 𠄎, a man.
Ts'an: to reduce 𠄎 into fragments, into dust.
Place with * rice, a fine oat-meal.
Extend to a feast, whiteness, purity. 𠄎*

Μάρκ Στράντ (1934)

Κρατῶ τὰ πράγματα δλόκληρα

Στὸ χωράφι
εἶμαι ἡ ἀπουσία
τοῦ χωραφιοῦ.
Αὐτὸ εἶναι
πὸν συμβαίνει πάντα.
Ὅπου κι ἂν εἶμαι
εἶμαι αὐτὸ πὸν λείπει.

Ὅταν περπατῶ
χωρῶ τὸν ἀέρα
καὶ πάντα
ὁ ἀέρας προχωράει
νὰ γεμίσει τὰ διαστήματα
ἔπου ἦταν τὸ σῶμα μου.

Ὅλοι ἔχουμε λόγους
πὸν κινούμαστε.
Ἐγὼ κινούμαι
γιά νὰ κρατῶ τὰ πράγματα δλόκληρα.

Τρῶω ποιῆση

Μελάνι τρέχει ἀπ' τὴς ἄκρες τοῦ στόματός μου.
Δὲν ὑπάρχει εὐτυχία σὺν τῇ δικῇ μου.
Ἐτρωγα ποίηση.

Ἡ βιβλιοθηκᾶριος δὲν πιστεύει αὐτὸ πὸν
δλέπει.

Τὰ μάτια της εἶναι ὀλιμμένα
καὶ περπατᾶει μὲ τὰ χέρια της σὺν φόρεμά
της.

Τὰ ποιήματα πᾶνε.
Τὸ φῶς εἶναι ἀμυδρό.
Τὰ σκυλιά εἶναι σὺν σκαλοπάτια τοῦ Ἰσραήλ
καὶ ἀνεβαίνουν.

Οἱ δολβὸι τῶν ματιῶν τους στρέφονται,
τὰ ξανθὰ τους πόδια καίγονται σὰ χαμόθραμα
Ἡ γιοχὴ βιβλιοθηκᾶριος ἀρχίζει νὰ χτυπάει
τὰ πόδια καὶ νὰ κλαίει.

Δὲν καταλαβαίνει,
Ὅτιαν πῆγτω σὺν γόνατα καὶ γλείφω τὸ χέρι
της,

Ὀὐδὲν ἀξίζει.

Εἶμαι ἕνας νέος ἄνθρωπος.
Τῆς γουλιζῶ καὶ τῇ γουλιζῶ.
Χοροπηδῶ ἀπ' τῆς χιρᾶ μου σὺν βιβλίο - σκό
ταδο.

Τέντ Μπέριγκαν (1934)

Ζωὴ Τυμπάνου

59

Ἡ ρητορική
εἶναι αὐτὸ πὸν φτεράνομε
ἀπὸ τοῦς καθγάδες μας
μὲ τοῦς ἄλλους
ἀπὸ
τοῦς καθγάδες μὲ τὸν εἰαυτό μας
φτεράνομε ποίηση
Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια,

60

Στὸ σπίτι μου, κάθε σύννεφο
ἔχει ἀσημένια φῶδρα
εἶναι μόνο εἶναι σύννεφο σὺν σπίτι μου
Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύννεφο εἶναι ἕνα ἀστεῖο
εἶναι ἕνα ἐσωτερικὸ ἀστεῖο

Ρόμπερετ Μέζεϋ (1935)

Ἄσπρα λουλούδια

Πᾶν με καθὼς ὀδηγῶ μονάχος

μέσα στη σκοτεινή θπαιθο.
Καθώς οι δυνατές δέσμες άνοιγουν δρόμο,
διαλέγοντας φράχτες, άγριόχορτα, θυμα
άνθισμένα δέντρα, κάθε τι
πού κυλάει πίσω προς τό παρελθόν
χωρίς ήχο, μυρζω τό χορτάρι
καί τόν πλούσιο χημικό ύπνο
τών χωραφιών. "Εν' άναχτό φεγγάρι
πλέι άποπάνω κι ένα στέλεχος
άπό κόκκινα φώτα άνοιγοκλείνει, μιλια μακριά.

Σε τέτοιες στιγμές είναι πού με
καλούν, με φωνή τόσο καθαρή
πού πρέπει νά κλείνω τά μάτια μου και νά
μπάνω

στο σκοτάδι πού άναπνέει λίγο πιό μπρός
άπ' τά φανάρια μου. Γύρισα πίσω
σκέφτομαι, σε κάτι πού είχα
σχεδόν ξεχάσει, ένα στόμα
πού περιμένει ύπομονετικά, στενάζει, μιλάει
και μένει σιωπηλό. Κανένας άλλος
δέν είναι ζωντανός. Τά λουλούδια είναι
άσπρα κι εγώ σχεδόν έφτιασα.

Ρόμπερτ Κέλλυ (1935)

Γ η τ ρ ι α 5

τώρα τό λιβάδι πίνει
τώρα εγώ πίνω

κούπα, καλή κούπα γέμισε

Γ η τ ρ ι α 7

γητεία του ήλιου
στενάζει άπλωμένη

Ένα σπίτι δέν περιμένει

ή γαλάζια λίμνη

πόσο λίγα ξερονιμε

Τσάρλς Ράιτ (1935)

Οί κόρες του Blum

Οί κόρες του Blum
Μεγαλώνουν.

Αυτές τις ψυχρές χειμωνιάτικες μέρες,
Κλειδώνοντας τις κάμαρές τους,
Μοιάζουν νά σταματόν, έξετάζοντας,

"Ίσως, τά φώτα,
Τήν κουρτίνα στο παράθυρο,
"Η κάτι πού θέλουν
Νά θυμηθούν πού
Πάντα γλ'σφράει άπ' τό μυαλό.

Τις έχετε δει, πώς
Στέκονται εκεί, μπερδεμένες,
— Κοί λίγο έκπληκτες —

Σάν νά είδαν κοιτά,
'Αποσδόχητα.

'Από τη μι άκρη του
Ένός ματιού, τις ζωές που
Πορεύει ν' άφησαν κάπου
Κάποτε σ' ένα κομμάτι—
Γάντια πού περιμένουν τά χέρια.

Τζώρτζ "Αμαμπιλ (1936)

Λουλούδια: Κλαδρία

Μιλιμιά δάχτυλα
οι άρμονίες
ήλιόχλωνδες
άγγιζονται,
άπλώνουν.

Βούτυρο
δουσερά χιτήη
κροσάκια
άνοιγουν

Μπαίνουν
άφρα
τών θουρών,

κίτρινα φτιού.

Βίκτορ Κοντόσκι (1936)

Π ρ ο ο π τ ι κ ή

'Αγαπώ τους ανθρώπους
είπε
άπό άπόσταση.

Κάθρ τι σι προσωπική.

Κοίτα κι κάτω προς τόν ήρίζοντα.

"Όχι, όχι. Πιο άριστέρα σου
'Ακριβώς έτσι πού δείχνει.

Τη βλέπεις τώρα,
κίνη τη μαύρη τελέια στο τοπίο;

Αυτή είναι
ή άγάπη μου.

Πρωινό φεγγάρι

Οί δάσδυροι μες στους λόφους
άκονίζουν τά ήλια τους.

"Όλη νύχτα τά φαντασμάτα των 'Ινδιάνων
κλονίζονται μες στο σκοτάδι

πίνοντας τό θάθος τους,
με τά προσώπά τους λερωμένα άπό τη λάμ